

Sygn. akt II Ka 294/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Leszka Skorupskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2022 r.

sprawy **L. K.**

oskarżonego z art. 300 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 14 lutego 2022 r. sygn. akt II K 515/19

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 zł opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 10 zł;

III. zwalnia oskarżycielkę posiłkową od opłaty za II instancję oraz wydatków postępowania odwoławczego przejmując je w tej części na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 294/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 lutego 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 515/19;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów****2.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----------------------	-------	-----------------------------------

-----	-----	-----
-------	-------	-------

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 7 k.p.k. przejawiające się w dowolnej oraz niezgodnej z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania ocenie dowodów, a także naruszenie art. 4 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. przez nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego, czego wyrazem było:</p> <p>a. bezpodstawne przyjęcie przez Sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego L. K. są niewiarygodne, w zakresie jakim oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i przedstawił w jakich okolicznościach doszło w 2012 roku do rozporządzenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># nierzadny</p>

przez niego składnikami jego majątku oraz wyjaśnił jak wyglądała sytuacja związana z wynajmem mieszkania w M., a także wyjaśnił kwestię samochodu, którym obecnie się porusza, w sytuacji gdy zeznania oskarżonego były spójne, logiczne i konsekwentne, a ponadto znajdowały pokrycie w dowodach z dokumentów ujawnionych w toku niniejszego postępowania, tj. w aktach sprawy I Nc 886/15 prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe, aktach sprawy IV Ca 1937/17 prowadzonej przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, aktach sprawy I C 833/18 prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Węgrowie, a także we wniosku o wystąpienie ze skargą nadzwyczajną skierowanym do Rzecznika Praw Obywatelskich w dniu 14 czerwca 2021 roku;

b. nieuprawnione przyjęcie przez Sąd, iż spójne i logiczne zeznania świadka S. G. są niewiarygodne w części w jakiej świadek ten wyjaśniał, iż oskarżony korzystał i korzysta z aut stanowiących własność świadka, mimo że wiarygodność wspomnianych zeznań nie została skutecznie podważona, a ponadto świadek dysponowała dowodami potwierdzającymi własność używanych oskarżonemu aut oraz ubezpieczał wspomniane auta i wykonywał w nich przeglądy techniczne;

c. nieuzasadnione obdarzenie przez Sąd walorem wiarygodności zeznań świadków R. A., K. A. oraz S. K., w zakresie jakim świadkowie ci wskazywali, iż oskarżony rozporządził swoimi składnikami majątku w 2012 roku w celu udaremnienia orzeczenia Sądu Rejonowego dla Warszawy

Pragi Południe z dnia 22 marca 2017 roku oraz w zakresie jakim wspomniani świadkowie wskazywali, iż oskarżony ukrywał pieniądze pochodzące z wynajmu mieszkania w M., podczas gdy zeznania wspomnianych świadków składają się w opisanym powyżej zakresie jedynie z przypuszczeń, domysłów i nie potwierdzonych insynuacji świadków, jak również pozostają w oczywistej sprzeczności z dowodami z dokumentów ujawnionymi w toku postępowania w postaci akt sprawy I Nc 886/15, IV Ca 1937/17 oraz I C 833/18, a także wniosku o wystąpienie ze skargą nadzwyczajną z dnia 14 czerwca 2021 roku;

d. pominięcie przez Sąd zasadniczych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, wynikających z ujawnionych w toku postępowania przez Sąd dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy I Nc 886/15, IV Ca 1937/17 oraz I C 833/18 oraz wniosku o wystąpienie ze Skargą Nadzwyczajną z dnia 14 czerwca 2021 roku, z których to dowodów wynika, iż:

- oskarżony w toku sprawy o podział majątku (sprawy Nc 886/15, IV Ca 1937/17) zgłaszał uzasadnione żądania finansowe względem pokrzywdzonej R. A. z tytułu podziału majątku wspólnego, które po ich uwzględnieniu wiązałyby się z obowiązkiem spłaty na jego rzecz od pokrzywdzonej;
- oskarżony złożył apelację od niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe oraz w dalszym ciągu dąży do podważenia wspomnianego orzeczenia

poprzez zainicjowanie
postępowania przed
Rzecznikiem Praw
Obywatelskich;

Sąd Rejonowy w Węgrowie w sprawie I C 833/18 oddalił roszczenie R. A. w zakresie skargi pauliańskiej, co wskazuje, iż czynność prawna w postaci darowizny nieruchomości dokonanej przez oskarżonego L. K. na rzecz M. J. w dniu 20 lipca 2012 roku nie została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela R. A.;

e. pominięcie przez Sąd zasadniczych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań uznanych za wiarygodne zeznań świadka S. K., iż oskarżony w okresie objętym zarzutem nie był niewypłacalny, mimo zbycia części składników swojego majątku bowiem nadal pozostawał współwłaścicielem mieszkania w M. przy ul. (...), jak również oczekiwał na spłatę należnych mu od osób trzecich wierzytelności;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, będący następstwem naruszeń przepisów postępowania opisanych powyżej, polegający na przyjęciu, że oskarżony L. K. w okresie od stycznia 2012 roku do czerwca 2018 roku w W., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu udaremnienia orzeczenia Sądu z dnia 22 marca 2017 roku, dokonał w dniu 14 marca 2012 roku sprzedaży nieruchomości położonej w miejscowości J. oraz w dniu 20 lipca 2012 roku darował na rzecz swojej siostry M. J. działkę rolną o nr Księgi Wieczystej (...), a

	<p>także ukrył pieniądze pochodzące z wynajmu mieszkania mieszczącego się w M. przy ul. (...), wskutek czego zbył zagrożone zajęciem składniki swojego majątku podczas gdy zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalają na ustalenie, iż oskarżony rozporządzając częścią swojego majątku w 2012 roku mógł mieć świadomość, że w 2017 roku zapadnie niekorzystne dla niego orzeczenie, z którym będzie wiązać się konieczność dokonania spłaty na rzecz pokrzywdzonej R. A. bowiem miał wszelkie podstawy by sądzić, iż to on w wyniku sprawy o podział majątku otrzyma spłatę, a tym samym dokonywane przez oskarżonego czynności prawne nie mogły mieć nic wspólnego z chęcią udaremnienia wykonania wspomnianego orzeczenia Sądu, dotyczącego podziału majątku z pokrzywdzoną, jednocześnie oskarżony nigdy nie ukrywał pieniędzy z wynajmu mieszkania zlokalizowanego w M. bowiem wspomniane dochody były niewielkie i zostały przeznaczone w dużej mierze na spłatę zadłużenia związanego z użytkowaniem mieszkania przez żonę oskarżonego S. K., a następnie wspomniane mieszkanie zostało przejęte przez S. K., która sama czerpała korzyści finansowe z jego wynajmu;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Stosownie do treści art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk Sąd Okręgowy ograniczy sporządzenie niniejszego uzasadnienia, poprzestając na ustosunkowaniu się do zarzutów obrońcy oskarżonego.</p>		

Jednocześnie, dla zachowania przejrzystości i czytelności wywodów Sądu Okręgowego, wszystkie zarzuty apelacji omówione zostaną w sposób łączny i to przy zachowaniu dowolnej, przystępnej w odbiorze chronologii.

Na wstępie nadmienić należy, iż skarżący pozornie przypisał pierwszoinstancyjnemu orzeczeniu szereg różnorodnych naruszeń proceduralnych i to niezwykle drobiazgowo katalogując je w petitum wywiedzonego środka zaskarżenia. W konsekwencji ten sformułował blisko 3 strony (o formacie A4) zarzutów apelacyjnych, których część nie została nawet stricte szerzej umówiona w części motywacyjnej apelacji. Taki sposób redakcji środka odwoławczego nie mógł jednak obligować Sądu Odwoławczego do równie kazuistycznego odpierania wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej. Tak więc fakt, że Sąd Odwoławczy w swoim uzasadnieniu, pewne zagadnienia omówi w sposób zbiorczy czy ogólny, nie odnosząc się *expressis verbis* do wszystkich wskazywanych przez obrońcę domniemanych naruszeń, nie uczyni zasadnym zarzutu niedostatecznej kontroli odwoławczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 roku, wydane w sprawie o sygn. akt II KK 276/08).

Powracając do meritum problemu nadmienić należy, iż tak naprawdę apelacja obrońcy sprowadzała się w zasadzie do zakwestionowania niemalże wszystkim obciążających jego klienta dowodów, w zamian za wyeksponowanie

tych źródeł dowodowych, które przemawiały na jego korzyść. W ten sposób skarżący, zatracając jakikolwiek obiektywizm, w sposób dorozumiany przedstawił dowolny, wątpliwy wręcz pogląd, jakoby to dowód z wyjaśnień oskarżonego miał być tym koronnym i determinującym rozstrzygnięcie sprawy, jednocześnie stanowiąc wyznacznik wiarygodności pozostałych, zgromadzonych w sprawie źródeł dowodowych. Te bowiem z nich, w opinii skarżącego, które pokryłyby się z deklaracjami podsądnego, Sąd pierwszej instancji winien uznać za rzetelne i pełnowartościowe, zaś te przeczące im – odgórnie odrzucić. Jednakże, już na pierwszy rzut oka winno się stwierdzić, iż procedowanie na tych zasadach byłoby nie tylko niedorzeczne i krzywdzące, ale także nie miałyby nic wspólnego z postulatami bezstronności i obiektywizmu, które przecież winny przyświecać organowi procesowemu. Oczywiście, na kanwie przedmiotowej sprawy wyłoniły się dwie w zasadzie zupełnie przeciwstawne wersje zdarzeń, z których pierwsza pochodziła właśnie od oskarżonego i wspierających go świadków, zaś druga płynęła z treści pozostałych dowodów, przy czym jak łatwo się domyślić – pierwsza przemawiała za przyjęciem braku winy L. K., zaś druga – wręcz przeciwnie – wyraźnie na jego sprawstwo wskazywała, jednakże fakt ten winien zobligować Sąd Rejonowy do ponadprzeciętnej czujności. Nie budziło bowiem wątpliwości, iż tak naprawdę niemalże każdy ze świadków był osobą w jakimś sensie związaną z L. K. – choćby w przeszłości, żywiąc względem niego bardziej lub mniej pozytywne uczucia. Rzecz jasna, najpoważniejszy konflikt interesów

dzielił go z byłą żoną – R. A., a to już chociażby ze względu na przedmiot niniejszego procesu. Stąd, jak już wspomniano powyżej, w zaistniałej sytuacji Sąd Rejonowy winien był podejść ze szczególną ostrożnością do depozycji wszystkich uczestników postępowania, dostrzegając iż są oni, choćby pośrednio i w sposób nieoczywisty, zainteresowani określonym jej rozstrzygnięciem i dokładnie oraz wielopłaszczyznowo zweryfikować prezentowane przez nich treści. Kontrola instancyjna dowiodła jednak, iż organ procesowy uczynił zadość tak nakreślonym powinnościom i podszedł w sposób neutralny i rzeczowy do każdego z ujawnionych źródeł dowodowych. Z kolei, tak przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało winę L. K..

Rzecz jasna, oskarżony konsekwentnie kwestionował swoje sprawstwo, przekonując iż nie zdawał sobie sprawy, iż posiada zobowiązania wobec swojej byłej żony, wobec czego wszelkie jego dalsze działania nie nosiły cech złej woli. Taką konwencję zdarzeń co do zasady potwierdziła przy tym pewna grupa świadków, z tym że oczywiście były to osoby, z którymi podsądny pozostawał w dobrych stosunkach. Jednakże fakt, iż poszczególni uczestnicy postępowania pozostawali stosunkowo zgodni względem siebie co do przedstawianych okoliczności, nie mógł już i to niejako z góry przesądzać o ich wiarygodności, zwłaszcza gdy pozostałe gro dowodów, kontekst sytuacyjny sprawy oraz podstawowe zasady logiki, ich wersji tak ewidentnie przeczyły. Bez wątplenia bowiem zeznania świadków, na których Sąd Rejonowy w zdecydowanej mierze

oparł swoje ustalenia faktyczne były konsekwentne, spójne, logiczne i szczegółowe. Wywiedzione na ich podstawie wnioski odpowiadały przy tym zasadom obycia społecznego i zdrowego rozsądku – czego nie sposób już powiedzieć o wersji zdarzeń wykreowanej przez oskarżonego i zeznających na jego korzyść świadków, która wprawdzie pozornie jawiła się jako dość doprecyzowana, jednak po zgłębieniu zawierała sporą ilość luk logicznych. Trudno bowiem zawierzyć przekonaniom, jakoby L. K. na tyle ignorował dobro swoich interesów, ażeby nie posiadał najmniejszej choćby wiedzy dotyczącej konsekwencji toczących się z jego udziałem postępowań i zapadłych w ich toku orzeczeń, zwłaszcza gdy te pośrednio uderzały w jego stosunki majątkowe, a przy tym jednocześnie wykazywał się taką aktywnością i zaznajomieniem z przysługującymi mu uprawnieniami, żeby inicjować postępowanie skargowe do Rzecznika Praw Obywatelskich – co de facto Sąd Rejonowy dostrzegł, jednak okoliczności tej słusznie nie poczytał jako relewantnej dla wyniku postępowania. Depozycje tej treści jawiły się przy tym jako jeszcze bardziej irracjonalne, gdy wzięło się pod uwagę równoległy zbieg dziwnych i zastanawiających działań podejmowanych przez podsądnego, tj. nagłą sprzedaż nieruchomości gruntowej położonej w miejscowości J. i to akurat na rzecz swojej siostry czy chociażby to, że permanentnie użytkował on pojazdy własności swoich znajomych i to o wysokiej wartości rynkowej. Podobne obiekcje wzbudzały przy tym okoliczności dotyczące najmu mieszkania zlokalizowanego w M.. Wprawdzie finalnie najemca wskazał jako swojego kontrahenta

M. K., jednakże przekonania tego rodzaju wyraźnie przeczyły jego własnemu uprzedniemu oświadczeniu, w którego treści wskazał, jakoby to właśnie od L. K. wynajmował lokal. Mając na względzie rzeczony niedorzeczności i zestawiając depozycje omawianych podmiotów z zeznaniami byłych partnerek oskarżonego oraz syna jednej z nich, które nie tylko jawiły się jako przekonujące, ale także korespondowały z dowodami natury nieosobowej, uznać należało wyjaśnienia oskarżonego jako nieszczerze i nakierunkowane jedynie na realizację przyjętej linii obrony, zaś zeznania świadków – jako wspierające tę linię i niemające nic wspólnego z rzeczywistym obrotem zdarzeń.

Wychodząc naprzeciw dalszym obiekcyjom skarżącego dodać należy, iż wprawdzie postępowanie cywilne o podział majątku trwało pomiędzy oskarżonym a R. A. kilkanaście lat, przy czym istotnie strony w tzw. międzyczasie modyfikowały nieco swoje żądania i stanowiska procesowe, jednak L. K. winien mieć świadomość, iż zapadłe orzeczenie końcowe może okazać się dlań niekorzystne i zobowiązać go do przelania pewnej kwoty pieniężnej na konto byłej partnerki. Mało tego – w zaistniałym stanie faktycznym rozstrzygnięcie tej treści nawet dla laika winno się jawić jako wysoko prawdopodobne i to pomimo, iż podsądny wyprowadzał również pewne roszczenia przeciwko swojej żonie. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, ażeby zachowanie L. K. nie było nacechowane złą wolą i nakierunkowane właśnie na realizację zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 kk.

Reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego, stwierdzając przy tym winę L. K. w zakresie zarzucanego jej czynu. Apelujący w wywiedzionym środku zaskarżenia w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby uwzględnieniem przedstawionych zarzutów, nieudolnie próbując podważyć materiał dowodowy obciążający oskarżonego, a pomijając milczeniem precyzyjnie przedstawiony w uzasadnieniu do zaskarżonego orzeczenia tok rozumowania Sądu Rejonowego.

Bezzasadność wszystkich omówionych wyżej zarzutów obraży prawa procesowego w zakresie oceny dowodów zawartych w apelacji uczyniła niezasadnym także wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec faktu, iż oba zarzuty poparte zostały wspólną argumentacją, w ocenie Sądu Okręgowego zbędne byłyby szersze dywagacje w tym przedmiocie.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego L. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów na uwzględnienie nie zasłużył tak sformułowany wniosek apelacyjny.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 lutego 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 515/19;	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----

Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 kpk w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 634 kpk, uznając za zasadne zwolnienie oskarżycielki posiłkowej od opłaty za II instancję oraz wydatków postępowania odwoławczego.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego;	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 14 lutego 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 515/19 – w części	

	dot. kary i środków kompensacyjnych;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego;
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 14 lutego 2022 roku, wydany

ustalenie, którego dotyczy apelacja	w sprawie o sygn. akt II K 515/19 – w całości;		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	<i>mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>		
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana